

РЕШЕНИЕ

№ 2995

гр. София, 10.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 14.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10260** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на П. А. И., Решение № РВЕ18-УГ01-8960/2/22.07.2019г. на кмета на Район „В.“-Столична община.

В жалбата се твърди, че решението представлява нищожен административен акт, тъй като е постановен в противоречие с влязло в сила съдебно решение е се иска неговото прогласяване като такъв.

Ответникът – кмет на Район „В.“-Столична община, чрез процесуален представител оспорва жалбата като недопустима, поради отпаднал правен интерес, алтернативно като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София – град след като се запозна с твърденията на страните и събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа страна следното: Със Заявление вх.№ РЕВ18 УГ01-8960/12.10.2018г., оспорващият е поискал от кмета на Район „В.“ издаването на удостоверение за вписване в регистъра на населението, удостоверение за постоянен адрес, удостоверение за настоящ адрес, удостоверение за промени на постоянен адрес и удостоверение за промени на настоящ адрес.

Въз основа на така подаденото заявление са издадени удостоверения за настоящ адрес и за променен адрес. За останалите е постановен отказ, обективизиран в писмо № РВЕ18-УГ01-8960-1/23.10.2018г. Същото е оспорено по съдебен ред пред АССГ, който с влязло в сила Решение № 3372/20.05.2019г. е отменил писмото и е върнал

преписката за ново произнасяне като е дал задължителни указания за издаването на исканите документи.

След връщане на преписката административният орган се е произнесъл с оспорваното в настоящето производство решение, с което отново е отказал издаването на удостоверенията, мотивирайки се с отрицателното становище на Комисията по чл.92, ал.8 от Закона за гражданската регистрация.

При горните фактически констатации съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол. Не е налице отпаднал правен интерес с наличието на постоянен адрес към настоящия момент.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспорваният акт е издаден от компетентен административен орган като около този въпрос не се спори между страните.

Процесното решение е издадено в писмена форма, с което е спазено изискването на чл.59 от АПК. Посочени са правните и фактически основания за издаването му.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, ограничаващи правото на защита на оспорвания и пречатващи възможността му адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Съответствието на акта с материалния закон и неговата цел следва да бъде преценено при тълкуване чл.177, ал.2 във връзка с чл.173, ал.2 от АПК. При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо“, на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани“ /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС, ОСК/.

Между страните не се спори, че отказът е издаден след връщане на административната преписка на компетентния орган в изпълнение на влязло в сила съдебно решение. Подлежи на изследване въпросът дали издаването на акта не е извършено в противоречие с дадените чрез тях задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Съгласно чл. 177, ал. 2 от ЗУТ „актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни“, като всеки заинтересован може винаги да се позове на нищожността или да поиска от съда да я обяви.

Както се спомена по-горе съдът, при отмяната на първоначалния отказ, подробно е изложил, че към момента на изграждането му строежът е съответствал на действалите подробни градоустройствени планове и на правилата и нормативите за изграждането

му както към момента на първоначалното и изграждане, така и понастоящем, позовавайки се на приетата и неоспорена от страните експертиза. Вместо да съобрази приетото от съда, административният орган отново както в първоначалния акт, е коментирал въпроса за съответствието на строежа с действащите нормативи, въпреки неговото изясняване от съда.

Волята на съдебния състав е ясно и недвусмислено изразена, за да обвърже органа с издаването на нов акт с конкретно, предписано от решението, съдържание. Гл.архитект е следвало да се съобрази с нея, а не да коментира въпроси, които вече са изяснени.

Предпоставка за приложението на разпоредбата на чл.177, ал.2 от АПК е волеизявлението на органа след влизане в сила на съдебното решение да е със същото съдържание като отменения, т.е. да е налице тъждество както в разпоредените права и задължения, така и във фактическото основание. Акт с различен от указания от съда предмет би могъл да бъде правомерно издаден единствено при настъпване на нов, правопрменящ юридически факт, който да преодолее установения от съда материално-правен порок на волеизявлението на органа. В случая не е осъществен факт от посоченото естество. Тук е моментът да се отбележи, че при новото произнасяне органът не действа в условията на оперативна самостоятелност, а на обвързана компетентност. Преценката за съдържанието на бъдещия акт, чието издаване е дължимо в тази хипотеза, е ограничена от указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона. Преклудирано е правото на административния орган да твърди, че правилното тълкуване е друго, а извършеното от съда тълкуване-превратно и да не се съобразява с него по конкретното дело, върнато му като преписка за ново произнасян.

С оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от АПК, цитираното решение има сила на присъдено нещо между страните по делото, а в случаите, когато оспореният акт е отменен, съдебният акт има действие по отношение на всички. При наличието на тези обстоятелства и конститутивното действие на съдебното решение административният орган е следвало да зачете материалноправната промяна, настъпила с влизане в сила на съдебния акт.

Независимо от това административният орган, при превратно упражняване на власт, е постановил оспорения акт в противоречие със съдебното решение и именно това незачитане на влязъл в сила съдебен акт и извършване на действия, които му противоречат водят до извода, че атакувания акт е нищожен, тъй като по аргумент от императивната разпоредба на чл.177, ал.2 от АПК, актове и действия на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Като не се е съобразил с разпоредбата на чл.173, ал.2 АПК, административният орган е издал акт в противоречие с влязло в сила съдебно решение, което обуславя нищожността на решението на кмета на Район „В.“-СО - чл.177, ал. 2 от АПК.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски за адвокатско възнаграждение, своевременно поискани и доказани. По делото са представени доказателства за сумата от 510лн, от които 500,00 лв. заплатен адвокатски хонорар, който е около минималния размер на адвокатските възнаграждения и не следва да бъде намаляван и 10лв. ДТ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

РЕШИ

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА Решение № РВЕ18-УГ01-8960/2/22.07.2019г. на кмета на Район „В.“-Столична община.

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне на Главния архитект на Столична община , съобразно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона в едномесечен срок от влизане в сила на съдебния акт.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на „П. А. И. сумата от 510 лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: